

Του Βασίλη Τακτικού

Πολλοί από τους επαγγελματίες πολιτικούς και δημοσιογράφους δεν μπορούν να πιστέψουν ακόμη και να το συνειδητοποιήσουν πως ο Γιώργος Παπανδρέου επιστρέφει με «νέο κόμμα» και μάλιστα ότι μπορεί να γίνει δυναμικός ρυθμιστής των πολιτικών εξελίξεων στις εκλογές που έρχονται, παίρνοντας, ένα σημαντικό ποσοστό και σε κάθε περίπτωση μεγαλύτερο από εκείνο του ΠΑΣΟΚ με τον Βενιζέλο.

Δεν μπορούν να συνειδητοποιήσουν τι είναι αυτό που τον κρατάει με τέτοιες αξιώσεις δυνατότητες και προοπτικές στη κεντρική πολιτική σκηνή και στέκεται όρθιος, παρά τη μανιώδη επικοινωνιακή καταδίωξη και όλα όσα επενδύθηκαν από τις οικονομικές και πολιτικές Ελίτ για φτιάξουν την εικόνα του ξοφλημένου και μοιραίου Πρωθυπουργού των Μνημονίων. Προφανώς τώρα αισθάνονται άβολα καθώς εκτός των άλλων αμφισβητείται η πολιτική αξιοπιστία και η επικοινωνία που ασκούν ως επάγγελμα

Κανείς δεν μπορεί να ξεχάσει, από τη μια στιγμή στην άλλη, πως όλο το μιντιακό και πολιτικό σύστημα της χώρας τον είχε ξεγράψει και «θάψει» πολιτικά με κάθε τρόπο με στόχο να τον απομονώσει από τη κοινωνία, φορτώνοντας του όλες τις προπατορικές αμαρτίες της διόγκωσης του δημόσιου χρέους από το γεγονός ότι αναγκάστηκε η Κυβέρνησή του να προσφύγει στους δανειστές και στην υπογραφή των Μνημονίων.

Σήμερα όμως πολλοί αναγνωρίζουν και ιδιαίτερα στο εξωτερικό πως η Ελλάδα βρίσκεται σε αυτό τραγικό σημείο λόγω δύο κυρίως πολιτικών: του Κ. Σημίτη και του Κ. Καραμανλή.

Το λάθος του πρώτου όπως διατυπώνεται συχνά ήταν ότι έβαλε μια χώρα με τριτοκοσμικές οικονομικές δομές στην ευρωζώνη και μάλιστα με μία ισοτιμία δραχμής-ευρώ που έμελλε με μαθηματική ακρίβεια να εξαλείψει και τα ελάχιστα ίχνη ανταγωνιστικότητας της χώρας. Το λάθος του δεύτερου ήταν ότι εκμεταλλεύθηκε το φτηνό χρήμα που διασφάλιζε η ένταξη στην ευρωζώνη όχι απλά για να μην κάνει μεταρρυθμίσεις, αλλά για να προχωρήσει στην περαιτέρω γιγάντωση του πελατειακού κράτους με τις δεκάδες χιλιάδες διορισμών, αυξήσεις κρατικών δαπανών κ.λπ.

Φυσικό επακόλουθο ήταν μετά τη κρίση όλο αυτό το σαθρό οικοδόμημα να καταρρεύσει. Το γεγονός ότι κατάρρευσε αμέσως μετά την ανάληψη της διακυβέρνησης από το ΠΑΣΟΚ έδωσε την ευκαιρία μετάθεσης των ευθυνών από τους πραγματικούς υπαίτιους στη διάδοχη κατάσταση. Αλλά αυτό το μύθευμα δεν μπορούσε να διαρκέσει για πάντα. Ήλθε ο καιρός να καταρρεύσει μαζί με το φιάσκο για το “σκίσιμο στα μνημόνια” και το saxes story και τα πενιχρά αποτελέσματα στις μεταρρυθμίσεις.

Αυτή είναι μια πρώτη εξήγηση που ξαναφέρνει στη κεντρική πολιτική σκηνή τον ΓΑΠ ακόμη και παρά τη πολυέξοδη καμπάνια να παρουσιαστούν οι Σαμαράς –Βενιζέλος ως καλύτεροι διαχειριστές της μνημονιακής πολιτικής που εκείνος είχε χαράξει .

Υπάρχουν και άλλοι σημαντικοί λόγοι που τον φέρνουν στο προσκήνιο και δεν είναι μόνον το μεγάλο όνομα που διαθέτει ο ΓΑΠ όπως υποστηρίζουν διάφοροι . Γιατί το όνομα το είχε και στη περίοδο της μεγάλης απαξίωσης που δέχθηκε.

Τι συνέβη λοιπόν δομικά στο σύστημα που αναγκάζεται να δεχθεί την επιστροφή Παπανδρέου και όχι την επιστροφή στη «κανονικότητα» που ευαγγελίζεται ο Βαγγέλης Βενιζέλος.

Γιατί δεν μασάει άλλο ο κόσμος από την επιστροφή στη «κανονικότητα» και σταθερότητα και ακούει με ενδιαφέρον την επιστροφή στον ορθολογισμό και την αλήθεια για ένα νέο κίνημα που καλεί ο ΓΑΠ.

Είναι τα βασικά ερωτήματα που πρέπει να απαντηθούν από αυτούς διαμορφώνουν καθημερινά τη κοινή γνώμη εάν θέλουν, να είναι πειστικοί αλλά και για τους αξιωματούχους του ΠΑΣΟΚ που περιμένουν να διαδεχθούν το Βενιζέλο, αλλά στο τέλος κινδυνεύουν να μείνουν με ένα πουκάμισο αδειανό.

Το άλλο ερώτημα που πρέπει να απαντήσουν πολιτικοί αναλυτές του συστήματος είναι, γιατί την ίδια στιγμή που αποκαθλώνεται ο Σαμαράς κερδίζει έδαφος και αξιοπιστία Παπανδρέου, πριν μας απαντήσουν φυσικά τα επερχόμενα γεγονότα οι ιστορικοί του μέλλοντος.

Σε ποιους παράγοντες μπορούν να αποδώσουν τη προθυμία της κοινωνίας για αυτό-οργάνωση μετά τη σχετική πρόσκληση Παπανδρέου και γιατί ο ίδιος ο κόσμος δεν ανταποκρίνεται στη πρόσκληση «ενότητας» σημερινού προέδρου του ΠΑΣΟΚ.

Επειδή όμως δεν πρόκειται να μας απαντήσουν, (ελάχιστοι είναι αυτοί που γράφουν δίχως παραγγελία από τα αφεντικά τους) αυτό το έργο ας το αφήσουμε στους εθελοντές του διαδικτύου και στη δημοσιογραφία Πολιτών που όλως παρεμπιπτόντως από όλο το πολιτικό σύστημα ενθαρρύνει ο ΓΑΠ.

Η σχέση με τη κοινωνική βάση είναι πάνω από όλα μια ιδεολογική σχέση στον αντίποδα του κομματικού πελατειακού συστήματος. Και αυτό είναι που δεν θέλουν να κατανοήσουν οι ελίτ του πολιτικού συστήματος που το ΠΑΣΟΚ ένα κόμμα μόνο των αξιωματούχων.

Να λοιπόν μια άλλη εξήγηση πως επιβίωσε επικοινωνιακά ο ΓΑΠ παρόλη την αδιάκοπη πολεμική του μιντιακού συστήματος! Τα blogs τα social media και ο διάλογος στο διαδίκτυο ήταν πάντα ο ελεύθερος χώρος έκφρασης και οι πολύτιμες επικοινωνιακές εφεδρείες του ΓΑΠ. Ένας μοναδικός χώρος έκφρασης αξιών απέναντι στα ληστρικά συμφέροντα που βουλιάζουν τη χώρα.

Το άλλο μέσον ο ξένος τύπος και οι συνεντεύξεις του στα μεγαλύτερα και πιο έγκυρα επικοινωνιακά μέσα σε παγκόσμιο επίπεδο. Έτσι υπήρξε πάντα κάποιος αντίλογος στη ισοπεδωτική κριτική που δέχθηκε από το Ελληνικό μιντιακό και πίσω από αυτό το τραπεζικό κατεστημένο της χώρας που είχε λόγους να τον απαξιώσει πλήρως πολιτικά.

Το βασικότερο όμως όλων ήταν ίδιος ο πυρήνας των πολιτικών ιδεών και αξιών που χαρακτηρίζουν τη πολιτική πρακτική ΓΑΠ ακόμη και τότε που πηγαίνει αντίθετα στο πολιτικό ρεύμα. Αυτά βέβαια συνδέονται και με τη παράδοση που έχει δημιουργήσει η οικογένεια Παπανδρέου με δημοκρατικές μεταρρυθμίσεις κάθε φορά στο διάστημα τριών γενιών.

Μια ιδιαιτερότητα που αξίζει να αναλυθεί σε κάποιο άλλο άρθρο ξεχωριστά, χωρίς όπως συνηθίζεται να εκλαμβάνεται ως κριτική σε μια στείρα οικογενειοκρατία. Αυτή η παράδοση δεν έχει λησμονήσει τον γέρο της Δημοκρατίας, τους νέους θεσμούς λαϊκής συμμετοχής που έφερε ο Ανδρέας Παπανδρέου, την συμμετοχικότητα του Πολίτη στις

δημοκρατικές διαδικασίες και τη «διαύγεια» που προώθησε ο ΓΑΠ.

Μόνον η δημιουργία μιας νέας αντίστοιχης παράδοσης που έχει ανάγκη ο τόπος θα μπορούσε να τη ξεπεράσει.

Όπως δεν μπορούν όσο και να προσπαθήσουν τα συμφέροντα της οικονομικής ολιγαρχίας, να διαγραφτούν οι πρωτοβουλίες και πολιτικές για το δημοψήφισμα, τη Πράσινη Ανάπτυξη, τη διαύγεια το ανοικτό κόμμα και το open gov.

Όσο κι αν κατασυκοφαντήθηκαν και λαιδορήθηκαν ως τα πεπραγμένα ενός δήθεν αφελή και επικίνδυνου Πρωθυπουργού για τη χώρα φαίνεται τώρα ότι εν πολλοίς δικαιώνονται από τις κατοπινές εξελίξεις.

Δικαιώνονται όχι μόνον γιατί μακροπρόθεσμα η αλήθεια και ορθολογισμός είναι πολιτική αρετή παρά τα αντιθέτως υποστηριζόμενα αλλά, γιατί υπάρχει και η αποτελεσματικότητα της αξιοπιστίας ιδιαίτερα σε ένα διεθνοποιημένο Ευρωπαϊκό περιβάλλον που οι εταίροι μας στο πρόσωπο ενός πολιτικού αναζητούν την αξιοπιστία του Ελληνικού πολιτικού συστήματος.

Το μέλλον της δημοκρατίας δεν μπορεί να αγνοήσει πλέον τις πρωτοβουλίες για δημοψηφίσματα και το μέλλον της ανάπτυξης για τη χώρα δεν μπορεί να αγνοήσει τη πολιτική για τη Πράσινη ανάπτυξη, που τόσο επιπόλαια λαιδόρησαν ως πράσινα άλογα οι κάθε λογής Λαζόπουλοι.

Γιατί πιο γρήγορα για την ανάπτυξη της χώρας μπορεί να αξιοποιηθεί ο ήλιος και άλλες ήπιες πηγές ενέργειας, από όποια κοιτάσματα πετρελαίου στον υποθαλάσσιο χώρο.

Αυτά λένε οι επιστημονικές προβλέψεις για τα επόμενα πέντε χρόνια και δεν είναι ανάγκη να ρωτήσουμε τα μεγάλα συμφέροντα πάνω σε αυτό παρά μόνον την ίδια τη κοινωνία με άπλετη διάχυση της σχετικής ενημέρωσης .

Ο ΓΑΠ είναι ένας 4-5 ηγέτες στο Πλανήτη που είδε και επένδυσε πολιτικά πάνω σε αυτή τη προοπτική όπως και σε άλλες καινοτόμες δημοκρατικές ιδέες .

Να γιατί επιστρέφει ισχυρός απαλλαγμένος μάλιστα από τα βαρίδια των αξιωματούχων του πολιτικού και κομματικού κατεστημένου.

Για αυτό ταιριάζει να κλείσουμε αυτό το άρθρο το πρώτο μιας νέας περιόδου που μόλις ανοίγεται μπροστά μας, με τους στίχους του Χριστιανόπουλου.

"Και τι δεν κάνατε για να με θάψετε, όμως ξεχάσατε πως ήμουν σπόρος"

συμπληρώνονταςσπόρος καινοτόμων ιδεών και πολιτικών πρακτικών.